

РЕШЕНИЕ

№ 13269

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4526** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за държавните помощи.

Я. И. Х. и В. А. Х. са оспорили издадения от министъра на Министерство на земеделието, храните и горите (понастоящем – Министерство на земеделието и храните) АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПУБЛИЧНО ДЪРЖАВНО ВЗЕМАНЕ, № РД05-5/11.03.2021 г., с който, в тежест на двамата жалбоподатели е установено задължение да възстановят 1 108 240 лева главница и 562 300, 12 лева лихви, представляващо несъвместима с вътрешния пазар на Европейския съюз държавна помощ.

В съдебното производство двамата жалбоподатели са представлявани поотделно от адвокати Л. Р. и М. П., като жалбоподателят Я. Х., в някои от съдебните заседания участва лично и като пълномощник на съпругата си В. Х.. Жалбоподателите: поддържат жалбата; представят писмени доказателства (съдебни решения; преписи от нотариални актове, за ползване от оценителните експертизи); ангажират заключения на съдебно-оценителна експертиза и заключение на съдебно-икономическа експертиза; представени са списък на претендираните разноски, писмена защита от адвокат П., като пълномощник на двамата жалбоподатели, както и писмени бележки от Я. Х..

Ответникът – министър на МЗХ е представляван от юрисконсулт, който: оспорва жалбата, защитавайки изложените в оспорения АУПДВ мотиви; ангажира заключения на съдебно-оценителни експертизи, като оспорва първата такава, както и допълнителното заключение на изготвената по негово искане повторна оценителна експертиза; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на адвокатското; представя

писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа и от правна страна.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Със сключен между председателя на Държавна агенция по горите от една страна и от друга - Я. Х., В. Х. Договор за замяна на недвижим имот, № 62/26.01.2009 г. физическите лица предоставили за замяна свои собствени недвижими имота – общо петнадесет на брой, с обща площ от 369, 324 дка, находящи се в землищата на [община], [община], [община], както следва: имот № 067184, с площ 164, 749 дка; имот № 070224 с площ от 9, 818 дка; имот № 070225 с площ 20, 582 дка; имот № 231005 с площ 30, 002 дка; имот № 065034 с площ 6, 999 дка; имот № 117005 с площ 9 дка; имот № 067095 с площ 17, 201 дка; имот № 061034 с площ 20 дка; имот № 241105 с площ 15 дка; имот № 113005 с площ 27, 801 дка; имот № 133017 с площ 8,211 дка,; имот № 135013 с площ 11,400 дка; имот № 137013 с площ 3 дка; имот с идентификатор 73198.323.101, с площ 10, 561 дка и имот с идентификатор 73198.338.15, с площ 15 дка. Имотите са оценени от „Агролеспроект“ ЕООД на стойност 2 043 119 лв. (два милиона, четиридесет и три хиляди, сто и деветнадесет лева). Срещу тези имоти Я. и В. Х. получили в замяна два имота с обща площ от 66, 603 дка, оценени на стойност 1 901 432 лв. (един милион, деветстотин и една хиляди, четиристотин и тридесет, и два лева), както следва: имот с площ 44, 899 дка и имот № 026013 с площ от 21, 704 дка, находящи се в землището на [населено място], местност „Т.“. Оценките на имотите са изготвени от „Агролеспроект“ ЕООД. Така извършената сделка за замяна попада в периода, предмет на Решение (ЕС) 2015/456 на Комисията, от 05.09. 2014 г., „относно схема за помощ № SA.26212 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя“. В Решението си от 05.09.2014 г. Комисията посочва, че сделките за замяна на горски земи, осъществени от тази държава - членка представляват държавни помощи, по смисъла на [член 107, § 1 ДФЕС](#), когато участвалите в замените лица са предприятия, по смисъла на тази разпоредба и стойността на горските поземлени имоти на посочената държава - членка не отразява пазарната стойност, стига да не става въпрос за помощи de minimis, по смисъла на [Регламент № 1407/2013/21](#). Поради това Комисията счита, че някои помощи, предоставени на предприятия, чрез съответните сделки за замяна на горски земи, в периода между 01.01.2007 г. (датата на присъединяване на Република България към Европейския съюз) и 27.01. 2009 г. са неправомерно приведени в действие и са несъвместими с вътрешния пазар, като Държава следва да ги възстанови. Според чл. 14, § 1 и § 3 от действащия към влизане в сила на решението Регламент (ЕО) № 659/1999: „когато са взети отрицателни решения, в случаи с неправомерна помощ Комисията решава съответната държава-членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя; без това да накърнява разпореждане на Съда на Европейския съюз, съгласно член 185 от ДФЕС възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава членка, при условие, че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. В решението на ЕК не са индивидуализирани получателите на помощта и размерът на същата, която трябва да бъде възстановена. Поради това в чл. 6 е разпоредено, в срок от четири месеца от уведомяването за настоящото решение Република България: да представи информация за наименованието на частната страна, т.е. на бенефициера, и причините, поради които тя счита или не счита тази страна за предприятие; административните и пазарните цени за частните и държавните горски парцели, които са заменени.

С писмо, изх. № И.-1526/21.01.2021 г. Изпълнителна агенция по горите възложила на оценителя по договора за замяна – „Агролеспроект“ ЕООД проверка. Управителят на дружеството

отговорил с писмо, вх. № И.-1644/22.01.2021 г., че са направени изчисления с коректни стойности и размерът на дължимата за възстановяване от семейство Х. държавна помощ е 1 108 240 лева. Министерството уведомило бенефициерите с писмо от 09.02.2021 г. „за коригираната стойност на държавната помощ“. С процесния АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г. в тежест на бенефициерите е установено задължение за възстановяване на сумата от 1 108 240 лева, за която е прието да е „икономическо предимство, представляващо неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване“. Начислени са и лихви, в размер на 563 300, 12 лева, считано от 26.01.2009 г. (датата на сключване договора за замяна), до 11.03.2021 г. (датата на издаване процесния АУПДВ). В акта са налични мотиви и за това, че: след извършената замяна процесните имоти са продадени на „Сий саид“ ЕООД, на 05.08.2009 г.; областният управител на Област В. е предявил пред Окръжен съд – Варна ревандикационен иск за предаване владението върху имот с идентификатор 026007 (имотът с площ 44, 899 дка), понеже е публична държавна собственост и с влязло в законна сила Решение № 1286/27.06.2012 г. Съдът осъдил дружеството да предаде владението върху имота, на Държавата; „бенефициерите на получената помощ отговарят на понятието „предприятие“, по смисъла на чл. 107, § 1 ДФЕС, с позоваване на справка от ТР, според която Я. Х. е вписан като адвокат, но участва и в управлението на Сдружение с нестопанска цел в обществена полза „Българска асоциация за развлекателни и хазартни игри-21“, а В. Х. е едноличен собственик на капитала на „Сиал 2018“ ЕООД и съдружник с 10 % дружествен дял в „Интерсол“ ООД; полученото предимство е над установения праг („de minimis“) от 200 000 евро.

С жалбата до Съда и с доразвити в хода на съдебното производство, както и в писмените защиты аргументи се твърди следното: а) нищожност на АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г., като издаден от материално некомпетентен административен орган; б) материална и процесуална незаконосъобразност на акта, с доводи, че: двамата жалбоподатели не са „предприятие“; към момента на сключване на договора за замяна „имот 44.899 дка представлявал публична държавна собственост и предвид забраната за разпореждане с имоти - публична държавна собственост в чл. 7 от ЗДС, договорът за замяна е нищожен, поради противоречието му със закона - чл. 26, ал. 1, ЗЗД; към момента на сключване на договора за замяна имот 21.704 дка „не е представлявал гора, включена в държавния горски фонд, от където следва изводът, че договорът за замяна не е сключен от надлежен държавен орган и не може да породи целените правни последици“; д) недвижимите имоти, предмет на договора за замяна никога не са прехвърляни в тяхна собственост и не са упражнявали фактическа власт върху тях(?!). В писмената защита и в становището по същество, изразено по време на устните състезания по делото, не се поддържа възражението за нищожност на акта.

Основните, спорни по делото въпроси, дефинирани с обжалвания акт и със становищата на ответниците са следните: А/ приложимо ли е Решение (ЕС) 2015/456 на Комисията, от 05.09.2014 г., „относно схема за помощ № SA.26212 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/B/08) към случая на Я. и В. Х., по отношение изискването бенефициерът да е „предприятие“; Б/ обективно и компетентно ли са изготвени оценките на заменените имоти от „Агролеспроект“ ЕООД, в контекста на решението от 29.10.2023 г. на СЕС, по дело С-325/2022; В/ получили ли са бенефициерите Я. и В. Х. икономическо предимство при замяната на имотите и дали това предимство е над установения праг („de minimis“) от 200 000 евро.

Административен съд София – град, в настоящия състав приема, че АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г. е издаден от компетентен административен орган – министърът на МЗХ. Компетентността на министъра е обусловена от Решение № С (2014) 6207 final от 5.09.2014 г. на

ЕК, издадено на основание чл. 14, вр. чл. 13 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета, от 22.03.1999 г., за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (впоследствие чл. 108 от ДФЕС), в сила, към датата на издаването на този акт, отменен, считано от 13.10.2015 г. с Регламент (ЕС) 2015/1589 на Съвета от 13.07.2015 г. Решението на ЕК, коментирано по - горе е фактическото основание за образуване на административното производство. Съгласно чл. 33, вр. чл. 8 и чл. 10 от Закона за държавните помощи, вкл. преди редакцията на текста (ДВ, бр. 102/2023 г.) специална компетентност по отношение на държавните помощи, в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, на контролиращ орган и администратор на държавна помощ е предоставена на министъра на Министерство на земеделието и храните.

АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г. представлява валиден индивидуален административен акт, който обаче е незаконосъобразен, предвид следните аргументи и мотиви.

Според съображение (125) от решението на ЕК въпросът, дали потенциалните бенефициери на сделките за замяна са предприятия, по смисъла на чл. 107, §1 от ДФЕС е преюдициален, понеже правилата за държавните помощи се прилагат, само когато бенефициерът е предприятие. В съображение (126) е отчетено, че Съдът на ЕС е определил понятието „предприятие“, за целите на чл. 107, § 1 от ДФЕС като субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут и начина му на финансиране - всяка дейност, която се състои от предлагане на стоки и услуги на даден пазар; класификацията на даден субект като предприятие по този начин винаги е свързана с определена дейност. В тази връзка, в съображение (127) Комсията отбелязва, че „определени бенефициери на оспорваните сделки за замяна не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава дейност, поради което не могат да се считат за предприятия, по смисъла на член 107, § 1 от Договора и за тях се счита, че няма наличие на държавна помощ при сделките за замяна, които те са сключили с българската държава“. В съображение (128) Комисията е обобщила, че останалата част от решението се отнася само до тези бенефициери на оспорваните сделки за замяна, които представляват „предприятия“.

Един от основните въпроси (пункт „А“ по – горе), касаещи законосъобразността на процесния АУПДВ е именно този, дали Я. и В. Х., с оглед дейността им, описана в акта се считат за „предприятие“. В това отношение, в процесния АУПДВ се съдържат мотиви. Настоящият съдебен състав приема, че адвокатската практика на Я. Х., както и притежаването от В. Х. на „Сиал 2018“ ЕООД и на 10 % дружествени дялове от капитала на „Интерсол“ ООД осъществява от обективна и от субективна страна фактическия състав на понятието за „икономическа дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар“.

В т. 29 от мотивите на решението от 29.10.2023 г., по дело С-325/2022 Съдът на ЕС припомня, че „съгласно постоянната практика на Съда понятието „предприятие“, по смисъла на член 107, § 1 ДФЕС обхваща всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране, а икономическа е всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар“ (решение от 27 юни 2017 г., Congregaciyn de Escuelas Pñas Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, т. 41 и 45). По същество с първия диспозитив от решението, от 29.10.2023 г., по дело С-325/2022 Съдът на ЕС разширява приложеното поле на това понятие, като постановява, че: „Решение (ЕС) 2015/456 на Комисията, от 05.09.2014 г., относно схема за помощ № SA.26212 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/A/08) и SA.26217 (11/C) (ex 11/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, трябва да се тълкува в следния смисъл: не може да се приеме, че само лицата, които са

придобили поземлени имоти чрез засегнатите от това решение сделки за замяна на горски земи и които използват тези поземлени имоти за целите на икономическа дейност, трябва да се разглеждат като предприятия - бенефициери на държавна помощ, по смисъла на [член 107, параграф 1 ДФЕС](#)". Разпоредбата на чл. 3, ал. 2, изр. първо ЗДДС дефинира за целите на облагането с ДДС независима икономическа дейност като „дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус“. Адвокатската професия несъмнено е свободна професия. Понятието за „търговец“ от друга страна, е изяснено с разпоредбите на чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Търговския закон. Тези заключения, според Съда не се опровергават от заключението на съдебно-икономическата експертиза, според което „за финансовите 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. „Сиал 2018“ ЕООД не е осъществявало стопанска дейност и не е реализирало приходи“. Според допълнителното заключение на икономическата експертиза, „за периода 01.01.2009 г. - 10.07.2024 г., съгласно предоставена информация от отдела за търговия е ценни книжа в „Юробанк“ В. Х. е извършила покупко-продажба на финансови инструменти, чрез инвестиционен посредник „Юробанк“, описани в таблица към експертното заключение. По аргумент от чл. 46, ал. 1, т. 5, вр. чл. 9, ал. 2, т. 1 ЗДДС търговията с финансови инструменти представлява „услуга“, следователно се касае за извършване на независима икономическа дейност. В тази част жалбата е неоснователна.

Относно определеният с АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г. размер на помощта, подлежаща на възстановяване, и начина на определянето ѝ.

Методиката за определяне размера на помощта е посочената в съображение (173) от решението на ЕК. Прилагането на тази формула изисква i) определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя - частна собственост и административната цена на този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени; ii) определяне на разликата между реалната пазарна цена на парцела - държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с Наредбата за базисните цени. Положителната разлика между стойността ii) и стойността i) определя първоначалния размер на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна.

От съществено значение за определяне размера на държавната помощ, подлежаща на възстановяване е начинът, по който са определени размерите на реалните пазарни цени, на заменените имоти. При определянето им следва изцяло да бъде отразена икономическата стойност на тези земи към момента на замяната (в този смисъл съображение 174 от решението на ЕК). В съображение (175) Комисията изрично е отбелязала, че българските органи притежават информация и за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната, съгласно електронна таблица, изпратена на 21.01.2014 г. в становище № 2014/032997. Процесният АУПДВ № РД05-5/11.03.2021 г. не съдържа мотиви и ответникът не е представил доказателства, дали информацията за пазарните цени, предоставена на ЕС е използвана при определяне размера на помощта, съобразно методиката/формулата, спомената по-горе, съответно - липсват съображения за причините, поради които не е ползвана информацията. Със съображение (176) Комисията е допуснала възможността, въпреки предоставената със становище № 2014/032997 информация за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната „българските органи да решат да извършат оценка на пазарните цени на заменените парцели към момента на сключване на сделката с помощта на независим експерт, който е квалифициран да извършва такива оценки и е избран, чрез

открита публична тръжна процедура“. В случая (каза се вече) пазарните цени на процесните имоти са определени след експертна оценка, извършена от независим оценител, избра по реда на ЗОП – „Агролеспроект „АД, съгласно чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДП. Обективността на тези оценки обаче, е дискредитирана от това, че едноличен собственик на капитала на „Агролеспроект“ ЕООД е Министерство на земеделието, храните и горите (сега – МЗХ). Разпоредбата на чл. 38, ал. 9 от Закона за държавните помощи изисква „оценката да се изготви от правоспособен, независим оценител, регистриран по [Закона за независимите оценители](#), който не е в трудово или служебно правоотношение с възложителя...“. Съгласно чл. 4 от Закона за независимите оценители „регистрираните независими оценители при извършване на оценки спазват Кодекса за професионална етика на независимите оценители и следните принципи-независимост-необвързаност на регистрирания оценител, включително чрез неговите съдружници/акционери и персонал, с възложителя на оценката, с неговите ръководители или свързани с тях лица; обективност, безпристрастност и недопускане на предубеждение и конфликт на интереси при извършване на оценката“. В случая и двата основни принципа са нарушени. Изрично в чл. 21, ал. 1 от ЗНО е регламентирано, че „независимият оценител не може да извършва и подписва оценка, когато е свързано лице с възложителя, по смисъла на §.1, т. 3 от Данъчно -осигурителния процесуален кодекс“. „Агролеспроект“ ЕООД не е било и независим оценител, тъй като не е било вписано и публичния регистър на независимите оценители и не е имало сертификат по Закона за независимите оценители. Освен това оценката е възложена от Изпълнителна агенция по горите, а не от администратора на помощта – министъра на МЗХ, както изисква чл. 38, ал. 10 ЗДП. Тези факти обуславят процесуална незаконосъобразност на АУПДВ.

В съдебното производство са приети заключения (основно и допълнително) на две съдебно-оценителни експертизи, изготвени съответно от вещите лица С. К. и И. Й. И..

Според основното заключение на ВЛ С. К., с предмет *„определяне пазарната цена на поземлените имоти в горска територия за период от 24 месеца, преди договора за замяна и определяне разликата между пазарната цена на имотите, и административната цена на същите“*, при използване на *„Метод за определяне на пазарните цени на поземлени имоти в горска територия - Наредба за оценки в горски територии“*, *„пазарната цена на поземлени имоти в горски територии е паричен израз на осреднени цени от сделки с поземлени имоти, сключени в рамките на 24 месеца преди датата на договора за замяна и вписани в Службите по вписванията по нахождение на имота; полученото по формулата число е с отрицателен знак, следователно при процесния договор за замяна не е предоставена държавна помощ“*. За изготвяне на допълнителното заключение ВЛ К. е ползвало данни от нотариални актове за покупко-продажба на поземлени имоти в горски територии, получени от службите по вписвания, както следва: за [населено място] - 4 бр., за [населено място] - 5 бр., за [населено място] - 5 бр., за [населено място]- 7 бр. и за [населено място] - 5 бр., съответно индивидуализирани в заключението. Обобщението е същото, като това от основната експертиза.

Вещото лице И. Й. И. е изготвило и Съдът прие едно основано и две допълнителни експертни заключения. Според основното, след изследване на пазарни аналози вещото

лице е заключило, че: „ реалната пазарна цена на поземлените имоти в горски територии - държавна собственост, с кадастрални номера 026007 и 026013, в землище [населено място], по договора за замяна № 62/26.01.2009 г. е **457 490 лв.** (четиристотин петдесет и седем хиляди, четиристотин и деветдесет лева); реалната пазарна цена на поземлени имоти в горски територии - частна собственост на физическите лица Я. И. Х. и В. Х., с кадастрални номера, описани по местонахождение и площ в договора за замяна № 62/26.01.2009 г. се равнява общо на **253 695 лв.** (двеста петдесет и три хиляди, шестстотин и деветдесет и пет лева); съгласно методиката (173) по съображение (147) от Решението на ЕК за определяне размера на държавна помощ, същата е **345 484 лв.** (триста четиридесет и пет хиляди, четиристотин осемдесет и четири лева). С първото допълнително заключение вещото лице е изследвало новопредставените от страна на жалбоподателите 6 броя нотариални актове (аналози), като за определяне пазарната цена за заменените държавни и частни горски имоти е ползвал методиката за определяне на размера на несъвместима държавна помощ, посочена в съображение (173) от Решението на ЕК С/2014/6207 Final от 05.09.2014 г. Изводът му е, че: реалната пазарна цена на поземлените имоти в горски територии - държавна собственост, предоставени на жалбоподателите е 292 811 лв. (двеста деветдесет и две хиляди, осемстотин и единадесет лева); съгласно методиката от Решението на ЕК за определяне размера на държавна помощ същата е в размер на **180 804 лв.** (сто и осемдесет хиляди, осемстотин и четири лева). При второ допълнително заключение, по искане от ответника вещото лице е изследвало пазарни аналози (§ 1а, т. 2 от Закона за държавната собственост), за да изчисли пазарната оценка на поземлени имоти в горски територии - частна държавна собственост, като съобрази и методиката от решението на ЕК. Заключението му е, че: реалната пазарна цена на поземлени имоти в горски територии - държавна собственост, с кадастрални номера 026007 и 026013, в землище [населено място] е **91 681, 69 лв.** (деветдесет и една хиляди, шестстотин осемдесет и един лева, и 69 ст.); реалната пазарна цена на поземлени имоти в горски територии, собственост на физически лица, по метода на сравнителния подход (с пазарни аналози), към месец януари 2009 г. се равнява общо на **329 243 лв.** (триста и двадесет и девет хиляди, двеста и четиридесет и три лева); съгласно методиката (173) по съображение (147) от Решението на ЕК размерът на държавна помощ е „–, **95 874 лв.** (минус деветдесет и пет хиляди, осемстотин и седемдесет и четири лева).

Съдът не намира основания да пренебрегне експертните заключения за оценяване пазарните стойности на недвижимите имот, предмет на договора за замяна. Изготвянето им е резултат от дадената на страните възможност максимално обективно и убедително да докажат тезите си. Съпоставянето и анализът на всички, цитирани заключения на съдебно – оценителните експертизи сочи еднозначно, че дори да бъде прието наличие на нерегламентирана държавна помощ, от която да са се възползвали Я. и В. Х., размерът ѝ (според всички заключения на оценителните експертизи) не надхвърля максимално допустимата, според решението на ЕК - прагът *de minimis* от 200 000 EUR.

В заключение – Акт за установяване на публично държавно вземане, № РД05-5/11.03.2021 г. е издаден от компетентен административен орган, но в резултат на неправилно прилагане на относимите материалноправни и процесуални разпоредби,

коментирани по – горе. Актът е незаконосъобразен и необоснован, предвид гореизложените мотиви.

Уважаването на жалбата обуславя, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, присъждане в полза на двамата жалбоподатели, на направените от тях разноски за: държавни такси; експерти заключения; възнаграждение за един адвокат, съгласно представения списък по чл. 80 ГПК (л. 1339 от делото, том IV). При обжалван материален интерес от общо 1 671 540 лв. размерът на заплатеното възнаграждение на адвокат – 9 950 лева не се явява прекомерен, предвид чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 7 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от гореизложените мотиви, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Я. И. Х. и В. А. Х. издадения от министъра на Министерство на земеделието, храните и горите (понастоящем – Министерство на земеделието и храните) **АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПУБЛИЧНО ДЪРЖАВНО ВЗЕМАНЕ**, № РД05-5/11.03.2021 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ЗЕМЕДЕЛИЕТО И ХРАНИТЕ да възстанови на Я. И. Х. – ЕГН: [ЕГН] и В. А. Х. - ЕГН: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатеното възнаграждение на адвокат, в размер на общо 12 062 лв. (дванадесет хиляди и шестдесет и два лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: